

N:o 120.

Af herr **H. Öhngren**, angående ändring af § 8 i förordningen angående stämpelafgiften.

Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående stämpelafgiften § 8 innehåller beträffande vaxlars stämpelpligtighet:

»der vaxel ställes att å utrikes ort betalas eller är utfärdad å utrikes ort, skall, oberoende af den stämpel, som i allmänhet är stadgad, vaxeln, då den utställes eller, om den utfärdas utom riket, innan den här i riket öfverlåtes eller till godkännande eller betalning företes, förses med stämpel — — —»

För sågverksegare i allmänhet är förenadt med svårigheter att, i synnerhet då de, som fallet är i Hernösands distrikt, äro boende långt från stämpelpappersförsäljare, ständigt hafva stämpel till erforderligt belopp till hands, på grund hvaraf de också i regel torde vara nödsakade att utsända primorna till siua skeppningsvaxlar för accept utan att dessförinnan stämpelbelägga dem. Visserligen stämpelbeläggas sedermera sekundorna, men våra exportörer göra sig i allt fall således skyldiga till lagöfverträdelse, dertill nödde och tvungne, ty de förse icke vaxlarna med stämpel i samma ögonblick, som de utställa dem.

I första rummet torde väl sålunda rättvisligen orden: »då den utställes eller om den utfärdas utom riket», böra uteslutas, ty stämpelpligtigheten kvarstår lika fullt, alldenstund en på utlandet utställd vaxel icke kan, jemlikt sagda förordning, öfverlåtas eller presenteras för accept eller betalning

utan att vara stämplad. Hufvudsaken är ju, att den verkligen blir stämplad, innan den användes, och blir den icke använd, så har den ej heller något skäl för sin tillvaro och kan ej heller vara underkastad några af tillvarons lagar.

Men, då vidare vexelutställare af ofvan anförda kategori, såsom nyss påpekades, i allmänhet icke torde vara försedda med stämplor och alltså till sitt öfvervägande antal äro förhindrade att, äfven omedelbart efter vexlarnas utställande stämpelbelägga dem, samt då de dessutom icke alltid kunna förskaffa sig stämplor till behöfligt belopp, innan vexlarnas primor måste sändas till utlandet för accept — den numera så allmänna ångbåtsbefraktningen gör, att det ringaste dröjsmål kan medföra, att lasten hinner framkomma till bestämmelseorten tidigare än den post, som medför primavexeln; den största skyndsamhet är i detta fall oftast af nöden — synes det mig vara af behovet påkalladt, att sådan ändring i stämpelförordningen vidtages, att vaxlar, som sändas till utlandet endast för accept, icke må under vissa förutsättningar anses stämpelpligtiga.

Såsom ytterligare skäl för behovet af stämpelfrihet för primavexlar, som sändas endast för accept, vill jag erinra derom, att i många försäljningskontrakt stipuleras option för köparen att betala kontant, hvilket i allmänhet är liktydigt med att acceptera vexeln pr tre dagars sigt; men köparen bestämmer sig ofta först vid vexelns presentering till accept för det liquideringssätt han skall välja, med anledning hvaraf säljaren antingen sänder vaxlar på kort och lång sigt samtidigt, i ändamål att låta köparen acceptera den af dessa, som han behagar, eller också sänder han blott vaxel af det ena slaget, och om det ej konvenerar köparen att acceptera denna, sänder han sedan ny vaxel af det andra slaget. Men enligt den nu gällande förordningens ordalydelse är säljaren skyldig att stämpelbelägga *båda* dessa vaxlar, af hvilka dock blott den ena sedan kommer till användning, d. v. s. blifver endosserad och försäld.

Derjemte vill jag till stöd för min åsigt påpeka, att ett sådant stadgande, som jag nu ämnar föreslå, finnes intaget i såväl Österrikes och Rysslands som äfven i *Tysklands stämpelförordningar*.

På grund af hvad jag här ofvan anført får jag värdsamt föreslå:

att Riksdagen måtte besluta, att ur § 8, kongl. förordningen angående stämpelafgift under rubrik vaxel, första punkten, utesluta orden »då den utställes eller, om den utfärdas utom riket»;

samt följande tillägg till ifrågakvarande §.

»Der vaxel, stald att å utrikes ort betalas, utfärdas i flera exemplar, eger frihet från stämpel rum för det exemplar, som är afsedt endast för acceptering, såvida detsamma korsas å baksidan, samt å framsidans öfre rand förses med påteckningen: endast för accept.»

Stockholm den 27 januari 1900.

Henric Öhngren.